

Prázdninová cesta 2012

Den 1. 1. 7. 2012

Je neděle. Chystám se na cestu okolo světa. Batoh mě nikde netlačí. Fotoaparát a sedmáct ruliček filmu. Mapa. Dobré boty. Chuť dobývat svět!

Den 2. 2. 7. 2012

Je pondělí. Jedu autobusem na konečnou. Provoz obstojný. Dál přesouvám se pěšky. Velmi horký den. Mám dva litry vody. Krajina je pustá. Asfalt lepí se mi na podrážky. Kvečeru vcházím do vzrostlého porostu. Zřejmě les. Vhodné místo k přespání. Pojídám energetické tyčinky. Dvě. Zbývá mi litr vody.

Den 3. 3. 7. 2012

S rozbřeskem pokračuji v cestě. Krajina zdá se být nedotknuta civilizací. Vycházím z lesa na rozpálenou silnici. Bořím se do asfaltu. Namáhavé. Uvívnu. Jsem po kotníky zalitý v asfaltu. Nemůžu se hnout. Vykročeno mám právě levou nohou. Urputně zápasím. Ovšem zabořený už do poloviny lýtek. Jsem v levé části vozovky. Asi metr od krajnice. Vytáhnu svoji teleskopickou hůl a snažím se přitáhnout blízkého křovíčka. Nedaří se mi to! Trčím tu bezradně... Po dvou hodinách se můj pohyb dolů zastavil. Vozovka mi sahá pod kolena. Nepříjemně to tlačí. Je možné se posadit. Asfalt tuhne. Blíží se večer. Jsem v místě, kde není signál.

Den 4. 4. 7. 2012

Noc strávená v sedě. Neprojelo jediné vozidlo. Vymyslel jsem jakýsi opěrný systém. Čekám, až slunce rozežheje asfalt. Daří se mi pohnout levou nohou. Cítím, jak se mi zouvá bota. Lámu teleskopickou hůl. Pravá noha ke koleni v asfaltu. Levá do poloviny lýtka. Propadám zoufalství! Je poledne. Jsem zabořený do poloviny stehén. Asi dva hlty vody. Vytvářím si stín rozevřeným deštníkem. Na obzoru se zatahuje. Stále neprší. Je dusno. Obtěžují mě komáři. Jsem tady zaasfaltovaný. Do prdele co teď! Už nemám vodu.

Trochu se ochladilo. Přehrabuju se v batohu. Kam dosáhnu, roztahuju svršky. Zachytím tak ranní rosu. Myslím si. Jestli padne! Jestli ne, padnu já!

Den 5. 5. 7. 2012

Podánilo se! Vyždímal jsem snad deci. Mám nějaký chleba. Paštiku. A utrhnul jsem si lopuch. Byl šťavnatý!

Postavím stativ a vytvářím si jakýsi přístřešek. Den je horký, ale dělají se mraky. To je dobré! K večeru přichází bouřka. Blýská se pěkně! Nachystal jsem vše, co by mohlo zachytit vodu. Déšť ze mě smývá pach asfaltu. Usínám.

Den 6. 6. 7. 2012

Osvěžen se probouzím ještě za tmy. Přemýšlím, kde to jsem, že zde není lidského pohybu. Les za zády a otevřená krajina přede mnou. Vychází slunce. Je jasné, že mířím směrem na východ. Ovšem staticky.

Skrze fotoaparát hledám nějaký zásah do krajiny. Střechy domů. Elektrické vedení. Stožár. Sloup. Komín. Věž kostela. Značku u cesty, která se vlnitě kroutí ke klesajícímu obzoru. Nic! Nikde nic! Jsem na vyvýšené části nedalekého světa, východně od konečné stanice autobusu. Tak čtyři, pět, možná však jen tři hodiny chůze. Čas jsem nesledoval. Podle mapy jsem v uzavřeném vojenském prostoru. Sakra! Nebyl jsem varován!

Vpravo přes cestu se červenají lesní jahody. Vidím dvě. Nedosáhnu!

Všemožně posouvám telefon po silnici. Nechal jsem vytočené číslo a mluvím, křičím, hledaje signál. K večeru došla baterka. Jsem rád za zásobu vody. Dešťovky!

Den 7. 7. 7. 2012

Měl bych zhodnotit nějak vlastní situaci. Čeká mě horký den a moc jsem nespal. Přežít den! Večer přinese ochlazení. Zákon přírody. Vytvářím si trvalý stín. Upíjím z nachytané zásoby vody. Kolem mě je statické teplo. Vlní se. Doba, kdy se nic neděje.

Den 8. 8. 7. 2012

Jsem člověk zaasfaltovaný! Ke kterému lidskému druhu patřím? Kolik nás je zaasfaltovaných na celé planetě? Lidé v téru!

Patřím k lidem. S úplným klidem!

Den 9. 9. 7. 2012

V noci mě obcházelo nějaké zvíře! Nebyl to sen! Doufám jen ježek. Funělo to jako medvěd! Mám připravený nůž, pro všechny případy!

Snažím se v rozteklém asfaltu najít oporu. Ovšem bořím se hlouběji! Boří se všechno kolem mě! Už do pasu, mám tuhle okrasu! Jak jsem poetický v téhle propadlině...

Fyzicky ještě silný... ale není se o co opřít!

Den 10. 10. 7. 2012

Umatlaný jsem od asfaltu až běda! Kominík! Proč oni chodí celí v černém a čepičku mají bílou? Měl bych se na to někoho zeptat.

Zoufale křičím do lesa. S vodou je to dobré. Ovšem páchne.

Přioplazil se ke mně had a taky se přilepil. Myslím, že ho sním, až přestane bojovat. Je mi ho líto. Upeču ho. Rozdělám oheň, až se ochladí. Mám pár věcí, které jistě budou hořet.

Den 11. 11. 7. 2012

Nabral jsem něco hadí síly. S příchutí téru. Plácačka rumu, s krabičky poslední záchrany, vypita! Spal jsem! Černá hmota kolem mě zajímavě bublá. Bude poledne.

Vodu už nemám. Fotografuju bubliny.

Den 12. 12. 7. 2012

V dálce se něco zablesklo. Nemohu určit polohu. Mapa shořela. Zajímavý sen! Kde to jsem? Zřejmě blouznění. Snad je to ROZKOŠ. Tichá! Uvádám...

Den 13. 13. 7. 2012

V noci bouřka. Jsem osvěžený. Piju kapky! Chytám kapky! Jsem závislý na kapkách...

Přes den dělám panoramatické fotografie. Prostě natáčím hlavu.

Zachytil jsem kouř. Házím tím směrem kamínky.

Den 14. 14. 7. 2012

Zajímalo by mě, jestli mě někdo hledá. Jen jsem naznačil, že budu tam, když se právě tam, dostanu v úplné přízni. V téhle nepřízni jsem tady!

Nikdo mě nehledá! Útočím na jahody stativem. Sladké! Podařilo se mi je nabrat mimo louži hnusného asfaltu.

Měsíc je obrovitánský. Fotografuju ho.

Den 15. 15. 7. 2012

Ticho! Má nečekaně zhmotnělou podobu. Ticho horka. Všichni brouci jsou zalezlí. Vpravo se blýská. Světelný klikyhák z nebe se zapíchne do země. Možná je to nějaký vzkaz? Nebeská výšivka, vyšitá na planetě Zemi. Pro mě nečitelná. Strach vyvolávající.

Jsem tady zaasfaltovaný jako hromosvod!

Den 16. 16. 7. 2012

Kolem mě se to hemží životem. Proč jsem tedy vrostlý do krajiny! Je to pro mě nutností, zacházet do hloubky, když je to bolestivé? Máchám rukama, jako motýl křídly. Vznesu se výš! Poletím! Hovno. Pocákal jsem se asfaltem.

Den 17. 17. 7. 2012

Je zataženo. Ochladuje se. Přitáhl jsem k sobě suché větve a opekli nějakou tu žábu. Jestliže ropuchy lezou a skokaní skáčou, tak jím právě ropuchy. Dvě.

Cítím žně. Mokrou slámu. Snažím se číst si, ale nepropadám se do děje. Pozorný ke každému zvuku, pohybu. Fotografuju vzácné záchvěvy touhy po dalším kroku. Nutný pokrok!

Den 18. 18. 7. 2012

Celý den prší. Je mi z toho zima, ale mám dobrou zásobu vody a dokonce jsem se pohnul do pohodlné pozice. Bez vody jsme všichni v prdeli!

V asfaltu jsem vyškrábal šachovnici. Hraju dámu a je to napínavé.

Den 20. 20. 7. 2012

Některé prožitky jsou nutné, pro ty prožitky další. Utěšuju se!

Slyším dunění, něco jako rytmickou hudbu.

Buším do všeho, co nějak rezonuje. Zakázaná párty ve vojenském prostoru. Užil jsem si to!

Vykouřil jsem nějaké dárky...

Den 21. 21. 7. 2012

Spal jsem nečekaně dobře. Dlouho. Je poledne, asi tak dvacet čtyři stupňů. V dálce blbnou dva vojenské vrtulníky. Mám dnes divadelní představení. Válečná technika téhle civilizace. Sleduju to přes sedmdesátku objektiv. Trochu smutné, když nemůžu se hnout a tam v dálce se celkem bez námahy hýbe taková hromada železa. Toužím po vrtuli!

Den 22. 22. 7. 2012

Sestavil jsem kladku, která mě má vytáhnout v úhlu devadesáti stupňů k téhle zlovůli. Praskla vrchní část stativu. Roznožka ještě funkční. Jsem příliš daleko! Od všech! Od všeho! Jsem tady!

Den 23. 23. 7. 2012

V myšlenkách se obracím k jedinému obrazu záchrany. Taký mám podkolenky. Jako Ty! Moje jsou z asfaltu. Tvoje jdou srolovat. Až ke kotníkům. Jaký půvab! Tančil bych...

Den 24. 24. 7. 2012

Ochladilo se. Jistě nebude víc než patnáct stupňů. Obloha je jasná. Hvězd jako na jarmarku. Mám šustákovku, tak dobrý. Úvahy o samotném bytí se předkládají jedna za druhou. Tma. Zima. Tíha. Nemožné se hnout. Hříchy, kterých jsem nositelem. Je jich jako hvězd. Nespočet...

Den 25. 25. 7. 2012

Den, který nemá žádné světlo. Chvilí prší. Je zamračeno. A zase prší. Roztahuju deštník podle potřeby.

Fotím žížalu, taková neobratná napodobenina hada. Nemám na ní chuť.

Snad tam v dálce se leskne východisko. Ovšem nemám žádnou představu o tom, jak by mělo vypadat. Jakou by mělo mít barvu?

Dívám se na paprsky světla, které probleskují na obzoru. Vydal bych se tím směrem, jako hledač pokladů. Když najdeš konec duhy, najdeš prý poklad. Nebo aspoň podklad. Řešení!

Den 26. 26. 7. 2012

Jsem z druhu lesního tvorstva. Nakažený civilizací. Jako ten brouk, kterého svědomitě žvýkám. Pozřela ho civilizace. Úplně. A já, jsem pozřel jeho. Úplně! Až na křídla, nebo co. Tvrdé! Jsme na tom všichni stejně. Vrostlí do místa žití. Tvrdě! Brouci, zakrytí výšivkou z blesků. Schovaní pod stativem. Odpoutáváme se všemožně od údělu. Prší.

Den 27. 27. 7. 2012

Dnes je můj velký den! Předkládám světu něco z hmoty ROZKOŠNÉ. Tvarovatelné, jen jak to jde. Jsem úplně nepřítomen. Běžně.

Dívám se na protahující se stíny západu slunce. Protahuju se souměrně. Jen jak to jde.

Den 28. 28. 7. 2012

Je zima. Prší. Zima. Prší. Koloběh. Příroda. Já a laně. Jak na ně?

Den 29. 29. 7. 2012

Tohle ochlazení mi dovolilo vysoukat se trochu z té černé hmoty kolem. Netlačí mě tolik a rozšířil jsem své teritorium pohybu. Jak jsem svobodný!

Žvýkám listí a shrabuju klacíky na oheň. Prostě všední den zaasfaltovaného.

Den 30. 30. 7. 2012

Úplně přesně vím, kam mířím! Do tvé rozevřené náruče! Ó sude! Osude.

Den 31. 31. 7. 2012

Už jsem tady měsíc. Skoro. Je to dlouhá doba nebo krátká doba? Čas je relativní. Mám dostatek času pro pochopení... snad toho, kdo jsem. Jsem tady sám se sebou. Nic lehkého. Každý den se vnímám úplně.

Den 32. 1. 8. 2012

V noci do mě vrazil netopýr. Probudilo mě to. Omráčilo ho to. Snídaně. Jsem připravený na štěstí!

Den 33. 2. 8. 2012

Černá hmota, v které si lebedím, má zvláštní konzistenci. Když vyškrábu do ní něco. Třeba slovo. Nebo zvířátko. Nebo i tvář. Tak to za nedlouho zmizí. Všechno kolem mě je pomíjivé. Depresivní.

Den 34. 3. 8. 2012

Vyjasnilo se. Mám dobrou náladu a dívám se do dálky. Je v tom očekávání něčeho, co jistě přichází. To něco mě nemá zachránit. To ne! Jen mi to pomůže se pohnout. Zachránit se musím sám!

Den 35. 4. 8. 2012

Myslím na něhu. Je jí málo mezi lidma!

Den 36. 5. 8. 2012

Chystám oslavu. Moje drahá sestra má narozeniny. Připravil jsem kytičku a pohoštění. Mluvím si tak do větru a posílám pozdravení. Vítr odnáší má slova. To se mám!

Pohoštění jsem snědl. Nevím, kdo by jedl housenky, když by nemusel.

Den 37. 6. 8. 2012

Dnes fotografuju žábu. Takovou žabičku.

Sedí tak, že na ni nedošáhnou, abych ji snědl, ale pořád se na mě dívá a nafukuje papule. Úplně jsem si jí oblíbil. Myslím, že kdyby přihopsala blíž a nechala se políbit, tak je to jistě princezna. Hodil jsem po ní kamínkem, aby se pohla, ale jen se usmála. Na mě!

Slunce začalo pálit a žabička zalezla do trávy. Tak ji vyhlížím ze své pozice.

Den 38. 7. 8. 2012

Hned za rozbřesku jsem se obrátil k lesu za zády. Jak mi jen klouby dovolily.

Z temnoty za mnou stoupal chlad. Těžká mlha let minulých.

Přede mnou světlo vycházejícího slunce. Jsem tady dobře!

Den 39. 8. 8. 2012

Pohádal jsem se snad s každým broukem, co tady lezl. Vůbec si ta havěť neuvědomuje, co prožívám, jak náročné to je, tady být! Představují si to jako Hurvínek válku! Chtěl bych je vidět! Jak se usmívají, když sou zaasfaltovaní! Lezte! Lezte, si dál a dejte mi pokoj! To přejde.

Den 40. 9. 8. 2012

Čtyřicet dní! To je rekord! Postavte piedestal a vytáhněte mě na něj! Vytáhněte mě!

Den 41. 10. 8. 2012

Slova nic neznamenají a ve svém významu jsou tolik významná. Nejsou slova, které by dostalo metal. Hodnota vysloveného slova je v tom, kdo je vyslovuje. Nestačí ho jenom říkat, ale i prožívat. Z toho vychází poznání o tom slovu a jeho říkání. Nastává vážení slov. Mlčím!

Den 41. 11. 8. 2012

Ticho a jeho rozměry.

Den 42. 12. 8. 2012

Ticho!

Den 43. 13. 8. 2012

Ticho má mnoho vnějších obrazů, ale vnitřní je jenom jeden!

Den 44. 14. 8. 2012

Ticho obrácené do hlubin. Ticho vzhůru nohama. Lechtivé ticho.

Den 45. 15. 8. 2012

Zřejmě z toho blbnu. Ze všeho!

Den 46. 16. 8. 2012

V každých dvaceti čtyřech hodinách je alespoň jedna bouřka. Je možné z toho načerpat sílu? Rozběhl bych se! Utíkal bych! Ale neuteču tomu! Neskryju se před tím, kdo jsem!

Den 47. 17. 8. 2012

Jen mé pocity, myšlenky, představy mě drásají. Realita je úplně jiná. Tohle je má realita! Realita toho ptáčka malého, co ještě nelítal a já ho sežvýkal i s jeho realitou. Namáhavé. Jsem unavený z těch cizích realit.

Den 48. 18. 8. 2012

Pozoruji svět kolem mě. Nejpodivnějším tvorem je žena.

Den 49. 19. 8. 2012

Jsem klidnější, vyrovnanější, den je krásný, protože se na něj krásně dívám. Je zima! V noci spadla hvězda, až jsem se ulekl!

Den 50. 20. 8. 2012

Jsem nahý. Svázal jsem oděv a trefuju dozrávající jablka. Přitahuju je k sobě. Jím je.
Činnost vyžadující úplné soustředění, jaká slast!

Den 51. 21. 8. 2012

Zajímalo by mě, jak vzniká krtinec. Nedaleko mě se jeden objevil a já neviděl tu krtčí práci. Snad bych býval dokázal využít jeho pohybů pro svůj stav. Tiché noční vyhrabání se na povrch!

Den 52. 22. 8. 2012

Dnes rozesílám pohledy z cest. Jednoduše! Nakreslím svůj vyčerpaný pohled. Popíšu ho.
Zmačkám ho a hodím za sebe. Odhozená přítomnost.

Den 53. 23. 8. 2012

Za úsvitu kolem mě prošel jelen! Kam šel?

Den 54. 24. 8. 2012

Stejnost těchto dní je únavná.

Den 55. 25. 8. 2012

Hned vedle mě roztáhl pavouk svou síť. Chytá mouchy zřejmě, ale nějak se mu pořád nic neděje.
Houpe se v síti celkem spokojeně. Dívám se mu na břicho a kousáky. Je strašidelnej.

Den 56. 26. 8. 2012

Horko se vrací v úplné intenzitě. Jsem bez vody. Leskne se mi obzor. Každá myšlenka mě unaví.
Nehýbu se. Pavouk sroloval své síť. Schnu...

Den 57. 27. 8. 2012

Nelze ničeho. Ostrov odplouvá. Rozpouští se. Mizí!

Den 58. 28. 8. 2012

Žvýkám zelenou šišku. Hnus!

Den 59. 29. 8. 2012

Zemětřesení!

Den 60. 30. 8. 2012

Lechtají mě asfaltoví skřítki.

Den 61. 31. 8. 2012

Deus ex machina táhne mě na povrch. Muž v přílbě něco říká. Svlažuje mi rty.

Tahle cesta byla dlouhá.

Dorgit Kousziczek